

ג'נבייב בתפקיד אן בוויין
— ול.טו: נמרה טורפה

אל השוק המסחרי הגדול. אפילו הופעתה בסרט קנדי בשם איזבל של בעלה פול אלמונד, סרט שנבחר לאחד הסרטים הטובים של השנה, לא שינתה הרבה את המצב. אוסר על יחסיהם של הנרי השמיני מלך אנגליה ואן בוויין — ראה את איזבל, התרשם, והעניק את התפקיד הראשי בהפקתו היקרה לכוכבת האלמונית. נראה שהעזתו השתלמה מכל הבחינות. גם המבקר המוקדונים, וגם הצופים באולם, התאהבו בג'נבייב בוויין.

ג'נבייב נולדה בעיר מונטריאול, ואת שתי עשרה שנות התיכון הראשונות שלה, קיבלה במינזו, תחת משמעת קדונית וחד מורה. מאחר והיתה הגאה מבין בנות גילה, הוטל עליה לדקלם את הברכות המסורתיות בכל טקס חגיגי, והדבר זרע בה את אהבתה הראשונה למשחק. אלא שאותה אהבה עלתה לה לאחר מכן בסילוקה מן המוסד — זאת כאשר גילו באמתחתה את פאני של פאניול, שנחשב בעיני הנזירות מסוכן ובלתי מוסרי לנערה בת תשע-עשרה.

טורפת ללא רחמים. שנה לאחר מכן, מכה את אופניה כדי לשלם עבור שעורים לפיתוח קול, והמשיכה בשלוש שנות לימודים באקדמיה הדרמטית של מוניטריאול, כשהיא מתפרנסת כסדרנית בקולנוע. אלא שגם כאן הסתיימו לימודיה בטרם עת. בהיותה תלמידה מצטיינת בשנה האחרונה הוצע לה להשתתף בהפקה מקצועית של הספר מטביליה בתפקיד ראשי האקדמיה לא הרשתה לתלמידה להופיע בהצגות תמורת שכר, וג'נבייב אשר טענה כי "הדיפלומה אינה ערובה לתפקיד", עזבה את האקדמיה ועלתה על הבימה.

ג'נבייב שייכת לאותן כוכבות יוצאות דופן המסרבות להתקרב לזרקורים שלא לצורך העבודה ממש. היא מרבה בבלות בחיק המשפחה, היא אוהבת בדידות וכמעט ואינה מבקרת בתיאטרון או בקולנוע.

כל אדם שהיא פוגשת למרכיבי הקטנים ביותר. "אם אתה יודע להתבונן", היא טוענת, "אתה יכול ללמוד הרבה מאד על אדם שים אפילו מתוך הצורה בה הם לוגמים קפה או נוהגים במכונית."

"היא יכולה להיות רכה, מתוקה ואוהבת, נעימה ומלאת התחשבות, ולפתע היא הופכת לנמרה טורפת", כך מתאר אותה ריי צ'ארלס ברטון, המאמין כי יש קירבה רבה בין הדמות של אן בוויין בסרט ושל ג'נבייב בוויילד בחיים.

"פניה קטנים ומתוקים, העיניים הגדולות המתמלאות-לעיתים בהבעת תמימות ולפתע מבזיקות מבטים חדים כתר, כך מתארים אותה מבקריהם של עיתונים גדולים בעולם. המפיק ג'ורג' שאפרי, שהפקיד בידיה את התפקיד הראשי בתכנית טלוויזיה מוצלחת מאד המבוססת על ז'אן ז'ורז' של ברנארד שו, טוען שהיא פורצת החוצה מן המסך." "היא יותר משחקנית מעולה, היא אישית", מסביר שאפרי את עצמו.

אם לשפוט לפי אן של אלף הימים, הוא צודק, לדמות שכזאת, בודאי נועד עמית גדול, כי עולם הסרטים התברך על כמעט שות כמות.

תחליף לבצל

החמניה (תל-אביב, תל-אביב, איטליה) — הוא סרט שראוי היה יותר להיקרא בשם "הבצל". אין בו גרעינים רעיוניים או אחרים למינציה, אבל יש בו כדי לסחוט דמעות כמו ערוגה שלמה של בצלים חתוכים.

הסרט מבשר את חזרתה אל הבד של סופיה לורן לאחר לידת בנה. סופיה היא אותה סופיה: גרומה ותפוחת-חזה, המנסה להיות ניאפוליטנית קולנית כמו בראשית ה-קאריירה שלה. היא אונסת כאן חייל איטלקי (מרצ'לו מאסטרואני) לשאתה לאשה בראשית מלחמת העולם השנייה, נשארת עד מהרה אלמנת-קש כשבעלה נעדר בחזית הרוסית. בתום המלחמה, כשכל השבויים האיטלקיים מוחזרים מרוסיה, מלבד בעלה, היא אינה משלמה עם מותו, יוצאת לחפשו בערבות רוסיה הרחבות, שהיו פעם מושג לגות ועתה הן מכוסות שדות חמניות ובהיקברות.

כמצופה, היא מוצאת את אנטוניו שלה עם איזו נאי טאשה ועוד לידה רוסית קטנה. למה נשאר החייל? איטלקי ברוסיה ולא חזר אל אשתו? הסרט מסביר זאת בעובדה שהיפהפיה הרוסיה הצילה את חייו. אבל סופיה, וגם הקהל, אינם משתכנעים בכך. סופיה, אחרי הרבה שנות המתנה, חוזרת להיות עצמה, יולדת בן לפועל חרוש שת איטלקי, כשיום אחד מופיע אנטוניו שלה, שהצליח לצאת מרוסיה בדרך מיסתורית.

האם תתחדש אהבתם? האם יחזרו זה אל זה? לא

סופיה לורן ב"החמניה"

חשוב. שחיטת לבבות הצופים נעשית ביד אמונה. דה'סיקה נאלץ לא פעם לבנים סרטים מסחריים זולים כדי שיוכל לממן הפקת סרטים של ממש. אם עשה זאת שוב, יש לצפות ליצירתו הבאה כדי להיווכח אם הקורבן היה כדאי. המפיק קרלו פונטי עוזר לו בכך.

הרוצח שלא רצח

בין ידידות ונקמה (אסתר, תל-אביב; צרפת) — הוא סרט המבטיח הרבה מאד, ומקיים אך מעט. זהו סיפור על בן-טובים ימתמכר לשיכרות אחרי שהוא מאמין כי נערה התאבדה כוללו. האב הנואש שוכר רופא שאינו רופא והשניים נפגשים בתוך דירה מפוארת ומזוהה. בהמשך, יוצאים השניים בחברת נערה שהכירה את ה"מתאבדת" לחקור את כל הפרשה, ומסתבר כי מדובר ברצח, וליסווי המצפון אין בעצם כל סיבה.

בתחילת הסרט נדמה לרוגש שהבמאי, איב בואסה, מכין דרמה פסיכולוגית בנושא איטלקי (הסרט כולו מתרחש במילנו וסביבתה וכנראה גם הוקלט במקור באיטלקית, אם לשפוט לפי תנועות השפתיים של כמה מן השחקנים), עם משרת מזוהר, דהירה מטורפת במכונית ספורט וכדומה. אלא שעד מהרה הופך כל העניין לסרט-מתח רגיל, ואפילו פחות מזה, מאחר והחקירה מתנהלה בצורה חובבנית והצופה המאומן בסוג זה של סרטים, כבר צועד כמה פסגות לפני החוקרים עצמם. לכן, הסוף אינו מפתיע כלל. אילו היה זה סרט-מתח רגיל מסוג ג' או ד', יתכן ולא היה בכלל טעם ליחד עליו את הדיבור. אבל כאשר הוא שואל רעיונות מקלוז (צלם מטורף המענה את דוגמניותיו

ורלי ומונטאל ב"על ידידות ונקמה"

תמורת תשלום גבוה), או מהיצוק (האיש שהאמין כי רצח ונמצא בטיפול פסיכיאטרי ב"עולם השיכחה"), קשה שלא להביע אכזבה.

דמעות בתנוזה

גשר ווטרלו (צפון, תל-אביב; ארצות-הברית) — הוא סרט ש"חשיבותו היסטורית יותר מאשר איכותית. מלודרמה זו, של תחילת שנות הארבעים, היא מאפיינת את כל אותה תקופה של סרטי מלחמה, על אהבות נואשות בין קצינים היוצאים למשימות מסוכנות לנערות ענוות הנשארות בעורף, וכתה בזמנו להצלחה קרפתית גדולה ונחרתה בזיכרון יותר מסרטים מעולים רבים שראו אור בעת ובעונה אחת איתה.

חלק נכבד מן ההצלחה יש לזכות לזכותה של ויויאן לי המנוחה, שקצרה בסרט זה את פירות פירסומה העצום מ"חלף עם הרוח". יופיה העדין, הופעתה המלוטשת והתפקיד — נערה מאוהבת הנותרת בודדה — יצרו בקהל גל של אהדה אליה, ודמעות רבות נשפכו עם דמעותיה שלה לתוך נהר התמותה, ונחרות רבים אחרים בכל רחבי אירופה. רוברט טיילור, היפהפה התורו של אותה תקופה, היה כמובן הבחירה האידיאלית לכיסופי כל נערות התקופה, מויויאן לי ועד אחרונת הגימנאסטיק.

הבמאי מרווין לה-רוי, מבעלי המלאכה המוכשרים והמיקצועיים ביותר של הוליווד, ניחש נכונה את הלך-הכוחות של ימי תחילת המלחמה, ושם את הדגש על כל שיברון לב, על כל רגע רומנטי, ועל כל מבט של ערוגה. התוצאה היתה מתקתקת כבר אז (הסרט ראה אור ב-

רוברט טיילור ו'ויויאן לי ב"ווטרלו"

1940) ועם הזמן היא נעשית מתקתקת יותר ויותר. מצד שני, האווירה האפורה של לונדון, תחושת המלחמה המש-תלטת על העיר וכמה מן השחקנים המישיניים, עשויים להיות פיצוי למי שאינו מוכן כיום לבלוע עוד סיפור ה-מיועד ומתאים בעיקר לנערות-מספרה.